

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliorvm Omnivm Generalivm Et Provincialivm Collectio Regia

Ab anno CCCCXXXII. ad annum CCCCLI.

Parisiis, 1644

Epistola III. Sixti Papae III. Ad Orientales Episcopos.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14584

^a *Epistola.*] Hæc epistola Nestorianorum calumnias de Sixto pontifice sparsas, quasi is depositionem Nestorii, in itaque Ioannis cum Cyrillo concordiam infenso animo tulisset, perspicue confutat. Romanos pontifices antiquitatis ecclesiasticæ tenacissimos, & nouitatis hostes infestissimos esse, Vincentius Lirinensis aduersus hærefes cap. vlt. hinc probat. *Quæ omnia, inquit, licet cumulate, abundeque sufficerent ad nouitates obruendas, tamen ne quid deesse tanta plenitudini videretur, ad postremum adiecimus geminam apostolicæ sedis auctoritatem; vnã scilicet S. pape Sixti, qui nunc Romanam ecclesiam venerabundus illustrat, alteram præcessoris sui beatæ memoriæ pape Celestini; quem hic quoque interponere necessarium iudicauimus. At itaque papa Sixtus in epistola, quam de causa Nestorii Antiocheno misit episcopo: Ergo, inquit, quia sicut ait Apostolus, fides vna est; & vincentes obtinuit, dicenda credamus, & tenenda dicamus. Tandem illa, quomodo tenenda & credenda, prosequitur, & ait: Nihil ultra liceat nouitati, quia nihil addi conuenit vetustati. Perspicua maiorum fides & credulitas nulla cæni permixtione turbetur, &c. Baron. ann. 433. num. 16. & 17.*

Occasio
scribendi
epistolam
quæ fuerit.

Ephes. 4.

EPISTOLA III.

SIXTI PAPÆ III.

AD ORIENTALES EPISCOPOS.

*Sixtus episcopus, omnibus orientalibus episcopis
in Domino salutem.*

GRATIAS vestræ referimus sanctitati, quod in tribulatione & persecutione nostra nos visitare misistis, & causæ nostræ finem bonum scire & esse optastis, precibusque Deum exorastis, vt mihi in tribulatione succurreret mea, meque adiuuaret, & ab æmulis tribulantibus & persequentibus me liberaret. O quam bona est caritas, quæ absentes per imaginem, præsentibus sibi metipsis exhibet per amorem: diuisa quoque vnit, & confusa ordinat, inæqualia sociat, imperfecta confirmat. Quam recte prædicator egregius, apostolus videlicet Paulus, *vinculum perfectionis vocat*: quoniam virtutes quidem ceteræ perfectionem generant, sed tamen eas caritas ita ligat, vt ab amantis mente dissolui iam nequeant. Hac quoque virtute, fratres, plenos vos Spiritus sancti gratia ego reperio, dum solatiari mihi in meis anxietatibus sentio. Nec mi-

Coloss. 3.

Concil. Tom. 7.

B

rum, carissimi, si me persequuntur æmuli mei, cum caput nostrum, quod est Christus, olim æmuli sanctæ Dei ecclesiæ, seruatorumque eius, sint persecuti. Vnde & ipsa per se veritas dicit: *Si patrem familias Beelzebub vocauerit, quanto magis domesticos eius?* Quæ iterum dicit: *Si de hoc mundo essetis, mundus, quod suum erat, diligeret. Sed quia de hoc mundo non estis, sed ego elegi vos de mundo, propterea odit vos mundus.* Hæc, fratres, cum & nos sciamus, & aliis nos sæpe dicamus, vosque ea perfecte scire non dubitemus, propter insidiatum vituperationes, aut accusationes, vel propter adulantium laudationes, nec ad dexteram, nec ad sinistram declinare debemus: sed inter verba laudantium siue vituperantium ad mentem semper recurrendum est. Et si in ea non inuenitur bonum, quod de nobis dicitur, magnam tristitiam generare debet. Et rursus, si in ea non inuenitur malum, quod de nobis homines loquuntur, in magnam debemus lætitiã profilire. Quid enim si omnes laudat, & conscientia nos accuset? aut si omnes accusent, & conscientia nos liberos demonstret? Habemus Paulum dicentem: *Gloria nostra hæc est testimonium conscientiæ nostræ.* Iob quoque dicit: *Ecce in cælis testis meus.* Si ergo est nobis testis in cælo, testis in corde, dimittamus stultos foris loqui quod volunt. Quid enim aliud detrahentes faciunt, nisi in puluerem sufflant, atque in oculos suos terram excitant, vt vnde plus detractionis perflant, inde magis nihil veritatis videant. Vocandi tamen sunt etiam ipsi, & tranquille admonendi, eisque satisfieri modis omnibus debet, scientes quod de Iudæis veritas ait: *Ne forte scandalizemus eos.* Si autem satisfieri sibi ex veritate noluerint, habes consolationem, quam in euangelio adspicias: quia cum Domino dictum fuisset: *Scis quia audito hoc verbo scandalizati sunt;* Respondit: *Sinite illos: cæci sunt, & duces cæcorum.* Beatus quoque Paulus apostolus admonet, dicens: *Si fieri potest, quod ex vobis est, cum omnibus hominibus pacem habentes.* Dicturus: *Cum omnibus hominibus pacem habentes:* quia hoc difficile esse perspexit; præmisit: *Si fieri potest.* Et subiunxit quod potest fieri, cum dicit: *Quod ex vobis est.* Quia si nos in mente caritatem erga odientes seruare cupimus, et si illi pacem nobiscum non habent, nos tamen cum illis sine dubio habemus. Quod ergo mandastis, vt scribe-

Ephes. 4.
& Ibid. 5. &
ad Coloss. 1.

Matth. 10.

Ioan. 15.

11. quæst. 4.
Inter ver-
ba.

2. Cor. 1.

Iob. 16.

Matth. 15.

Rom. 12.

ANNO
CHRISTI
432.

acceptis, omnes illos episcopos Syriae, quibus haecenus aduersus Cyrillum aliosque orthodoxos Ephesi congregatos comministris v-
fus erat, conuocauit, vt praevia consultatione, quid hac in re facto
opus esset, decernerent. Post aliquantulam deliberationem, ne
Ioannes ex mandato imperatoris ad dicendam causam Nicomediam
proficisci cogeretur, communi sententia placuit omnibus; Primo
damnationem haeresis Nestorianae vna cum suo auctore Nestorio, si-
cut Theodosius suis literis admonuerat faciendum, ratam esse ha-
bendam. Secundo iudicarunt communicationem cum Romano
pontifice, Cyrillo Alexandrino, omnique catholica ecclesia, a qua
haecenus schismate praecisi fuerant, esse redintegrandam. Quae cum
Aristolaus imperatoris legatus approbasset, nullum amplius de pro-
ficiscendo Nicomediam Ioanni negotium facessiuit; vtpote qui
hac via concordiam inter dissidentes episcopos conciliandam fore
conspiceret. His de rebus ex Synodo ad Sixtum Romanum pontifi-
cem literas scripserunt. Cyrillo quidem eadem significarunt; sed
non prius epistolam suam de damnatione Nestorii & communica-
tione cum catholicis inita, per Paulum Emeseum legatum suum
exhiberi voluerunt, quam Cyrillus in suspicionem haereseos Apol-
linaristarum adductus, confessionem fidei suae edidisset, suaeque ca-
pitula tamquam erronea condemnasset. Quod cum ille constanter
recusasset, vtpote qui nihil aliud de fide sentiret, quam quod ante-
cessor Athanasius tradidisset; quique suas epistolas, facta collatione
originalium, ab haereticis deprauatas esse ostendisset, Ioannis Antio-
cheni & collegarum eius literas publicauit. Recitatis vero eorum
libellis non aliter acquieuit Cyrillus, vt patet ex eius epistola 38. ad
Dynatum, quam Ioannes Antiochenus illi subscripsisset, sociique
eius episcopi Nestorii dogmata manifestius anathematizassent, con-
fessique essent illum se pro deposito habere, & ordinationi Maxi-
miani episcopi Constantinopolitani consensissent. Et quamquam
cunctationem Aristolaus moleste ferret, tamen conditionibus requi-
sitis obtemperatum fuit. Ioannes Antiochenus subscripsit, eiusque
collegae expresse Nestorii dogma anathematizarunt, Nestorii depo-
sitionem & Maximiani surrogationem approbarunt, ac tandem pe-
titam communionem impetrarunt. Ita arbitrio Cyrilli cuncta ad-
uersus Nestorium gesta feliciter transacta fuerunt. Haec ex epistola
Cyrilli 38. ad Dynatum, Baronius anno 432. num. 42. & sequenti-
bus vsque ad 69.

Acta Con-
cilii.

Cyrillus A-
pollinari-
starum ha-
ereseos infi-
mulatur.

Ioannes &
Cyrillus
concilian-
tur.

Ibidem.
Idem habetur supra in Dec. Fab. papæ.

dicimus: *Dimitte nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Et multa sunt alia his similia. His ita de perpetractis, quia contra voluntatem omnium episcoporum, qui nobiscum erant, propter humilitatem sensus mei, nullo cogente iudicio, aut vim passus, sed sponte eligens, hæc, nec formam, vt iam dictum est, aliis tamen episcopis competens adhibenda est talibus medicina vulneribus, ne immatura curandi facilitas mortifera captis peste nihil possit, sed segnius tracta perniciēs, reatu non legitimæ curationis, inuoluat pariter fauciatos & medentes. Ob id ergo statuentes decernimus, vt hi qui non sunt bonæ conuersationis, &c. quæ ponuntur supra in epistola 3. Fabiani, a principio vsque ad finem. Data Kalendis Aprilis Valentiniano & Floriano viris clarissimis cōsulibus.

NOTA.

Nota consularis perstringitur censura.

^a *Epistola.*] Magna pars huius epistolæ, quam supra notauimus, recitata est hic verbo tenus ex epistola tertia Fabiani pontificis. Ad-dita ad finem epistolæ temporis & consulum nota, plane surreptitia est. Nam ex libro pontificali constat, Sixtum quinto Kalendas Aprilis vita defunctum esse. Valentinianum in consulatu Florentium collegam habuisse, emendatioribus consularibus fastis repugnat. Eadem igitur censura esto de additamento & nota consulari huius epistolæ. Hæc ex Baron. anno 433. num. 36.

CONCILIVM ANTIOCHENVM,
QVO IOANNES ANTIOCHENVS
NESTORIVM CONDEMNAVIT,
& cum Cyrillo pacem iniuit.

NOTA.

Locus & occasio Concilii.

^a *Concilium.*] Hic Conuentus episcoporum Syriæ celebratus est Antiochiæ hac occasione. Theodosius imperator, consilio Maximiani Constantinopolitani episcopi, decreuerat Cyrillum & Ioannem Antiochenum Nicomediam conuocari, atque vtrumque ibidem tamdiu detineri, donec inter se pacem & concordiam composuissent. Executio rei Aristolao viro integro & prudenti tribuno atque notario commissa est: adhibiti sunt pacis sequestres, Aca-cius Beroensis, & Simeon Stylites anachoreta sanctissimus. Imperator consilium per literas, quæ extant supra in Concilio Ephesino, parte 3. cap. 24. indicauit. Ioannes Antiochenus his omnibus

ANNO
CHRISTI
432.

Pacis sequestres qui.